

A LEGVICCESEBB ÉS LEGEREDETIBB ÚJ SOROZAT AZ *EGY ROPI NAPLÓJA* ÓTA!

ECSÉDI ORSOLYA A BAJ NEM JÁR EGYEDÜL

POKKERNAPLÓ 2.

SZABÓ-NYULÁSZ MELINDA
illusztrációival

ECSÉDI ORSOLYA

**A BAJ NEM JÁR
EGYEDÜL**

POKKERNAPLÓ 2.

SZABÓ-NYULÁSZ MELINDA
illusztrációival

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2022

November 18., hétfő

Kedves Naplóm!

Még soha nem fordult elő, hogy szünetben is elővegyelek, de ezt most muszáj élő közvetítésben megörökítenem.

Itt ülök, a Tompa Tamás utcai általánosban. Mégis otthon érzem magam, a pokol nyolcadik bugyrában.

Éktelen kénkőszag terjeng az egész suliban!

Körülöttem minden felbolydult. Diákok rohangásznak, tanárok cikáznak, és mind azt kiabálják, hogy ez most nem gyakorlat! Tényleg ki kell üríteni az épületet! Mindenki szedje a lábát! Nincs ok az aggodalomra!

Na, ez az utóbbi aztán szokott használni!

Aki eddig nem esett pánikba, ettől teljesen bekatant.

Kénkőszag, sikoltozás, mondom, totál olyan, mint otthon. Csak még a nyolcadik bugyornál is büdösebb van egy kicsit. És nagyobb a káosz. A pokol ehhez képest egy rendes hely. Papi sose engedné, hogy a lidércek így rohangásszanak, ész nélkül. A kárhozott lelkekről nem is beszélve. Hiszen ez balesetveszélyes!

Itt is az, mondjuk. Most fejtelt össze Zsiga és Agáma egy kanyarban, és nem volt szép látvány.

Agámának keményebb a feje, Zsiga dőlt ki. A Laci-Panni rangadó viszont döntetlennel zárult, mindketten akkorát estek, mint a pankrátorok a ringben. Nem is értem, hogy bírtak azonnal lábra állni.

Féltik az életüket, az hajtja őket. Csak én vagyok nyugodt.

De könnyű annak, ugye, aki tűzálló.

Ha már az vagyok, lehet, hogy utána kéne nézmem, mi történt. Még mielőtt Krizsa néni felfedezi, hogy itt ücsörgök békésen a padomban, miközben a többiek úgy viselkednek, mint a fejetlen csirkék. Ja, és mielőtt megérkeznek a tűzoltók. Mert úton vannak, ha jól hallom.

Elég a szagot követnem. Azt a finom, meghitt illatot, amiről az otthon melege jut eszembe. Az a bizonyos kilencvennyolc fok, egész pontosan.

Kedves Naplóm, most kicsit könnybe lábadt a szemem. Mert itt viszont egy csepp meleg sincs, nem-hogy pokoli hőség. Ronda, ködös november van, és a Tompa Tamásban csak akkor indítják be a fűtést, amikor a szülők már tömegével írják a panaszos leveleket, hogy a sebészeti ügyeleten kellett ellátni gyermekük lefagyott ujjait.

Ez most gondolkodóba ejtett. Ha tűz van az épületben, akkor annak melegnek kéne lennie, nem?

A szag a kémiaszertár felé vezet.

Odabent mozgolódás hallatszik.

Aú!

A tökfej Lipi az orromra nyitotta az ajtót, miközben leskelődtem. Mert persze ő volt odabent, a bűnbandájával, és ők borogatták ki a vegyszereket.

– Na mi az, Puli? – kérdezte Doma. – Téged is érdekel a kémia?

– Mi lenne, ha rajta kísérleteznénk? – röhögött Csanád, a hóna alá kapva a fejemet, míg Adalbert a karomat csavarta hátra.

Én szívesen elárultam volna nekik, hogy ne fáradjanak, rám minden máshogy hat, de ez hamarosan külön bejelentés nélkül is nyilvánvalóvá vált.

– Tartsd erősen! – vezényelt Lipi. – Ez a lötyty mi lehet? Kloro... mi?

Nagyon jól szórakoztak, egészen addig, míg Lipi le nem csavarta az üveg tetejét. Akkor aztán nyekk, minden átmenet nélkül kidőltek mind a négyen. Pedig nem is volt annyira rossz szaga annak a kotyvaléknak.

Meg is kóstoltam, és kicsit a citrommal ízesített ásványvízre emlékeztetett.

Biztos, ami biztos, a lábuknál fogva kihúztam az egész bűnbandát a szertár elé a folyosóra, szépen egymás után. Nehogy megfulladjanak nekem valami színtelen-szagtalan szűrős szagú gáztól. Az mégiscsak túlzás lenne. Mondjuk, az, hogy a fejük koppan a küszöbön egy kicsit, azért belefért.

Amikor ott feküdtek szépen lapjával, a tűzoltók is befutottak, és megmentettek. Engem is, ami nagyon jólesett, csak azt a nedves rongyot ne szorították volna az orrom elé.

A nap további része sajnos nem telt ilyen kellemsen. Nem hiszem el, hogy Papi még a kénköszagba is képes belekötni! Meg abba, hogy a Lipiék maguktól csinálták, és nem azért, mert én sugalmaztam nekik.

Most tehetek én arról, hogy az osztálytársaimnak nem kell segítség ahhoz, hogy bűnbe essenek? Vinni se kell őket. Megy nekik maguktól is.

Annál jobb, nem?

November 19., kedd

Papi sajnós nem ért egyet velem.

Ma ismét emlékeztetett rá, hogy én nem tanulni járok a Tompa Tamás utcai általánosba, mint a sátnya, emberszabású osztálytársaim. Nekem, mint fejlődésben levő ördögnek, küldetésem van. Tehát az alap, hogy nem osztálytársnak hívom őket, hanem, mondjuk, gyarló lelkeknek, esetleg sátáni prédáknak.

Csak a biztonság kedvéért.

Nehogy már elfelejtsem még egyszer, hogy mi a dolgom. Mert ha igen...

Itt szünetet tartott. És nem azért, mert kifogyott a szuszából. A pokol fejedelmének nincs is rendes tüdeje. A hatásszünet arra szolgált, hogy odaképzelhessen a lehető legszörnyűségesebb következményt.

És én oda is képzeltem.

Amikor azt mondom, *emlékeztetett*, azt értem alatta, hogy leüvöltötte a hajamat. Csak azért maradt a fejemen, mert a pulik nem tudnak repülni.

Nem könnyű ördögnek lenni az emberek között. Akarom mondani, a sátáni lelkek között, vagy hogy is kell hívnom őket?

Pokker! Már megint elfelejtettem.

November 20., szerda

Ma kaptam egy ötöst énekből.

Roppant büszke voltam.

Ennek öröme Papi felsorolta, hogy mi NEM a dolgom. Hátha egyszer végre meg tudom jegyezni.

Papi szerint idetartozik:

1. A kornyikálás.
2. A foci, ami nem méltó tisztességes, patás lényekhez.
3. A telefonom nyomkodása (ezt nem fejtette ki, miért nem).
4. Bedőlni a természettudomány-tankönyvemben található nevetséges tévedéseknek.

5. Tanítás után Ágóéknál és Gyöngyéknél lógni, kivéve, ha ezt határozott bűnbevívési céllal teszem. Mégpedig annyira, hogy olyan gyors romlásnak induljanak, mint a napon felejtett joghurt.

Attól tartok, Papi azt kihagyta a számításból, hogy a napon felejtett joghurt előbb-utóbb felrobban, ha elég jól le van zárva. Bár ezt is természettudomány

órán hallottam, tehát ki tudja, hogy igaz-e. De akkor is elég nyugtalanító elképzelni, hogy a barátaim előbb megduzzadnak, aztán bumm!

Erre majd igyekszem pont nem gondolni, amikor megkísértem őket.

November 21., csütörtök

Ma új lakó költözött a mellettünk levő lakásba. Gitározik. Ami tök jó, mert a gitározás nem szerepel Papi tilalmi listáján. Mármint amíg nem énekelek hozzá.

Jó lenne, ha rá tudnám venni, hogy tanítson meg engem is játszani.

Kár, hogy a gyerekek gitározni tanítása nem bűn. Akkor, ha elég erősen sugalmaznám, két legyet ütnelek egy csapásra.

Így viszont kénytelen leszek pénzt kérni Papi-tól a gitárórákra. Nemrég kapott fizetésemelést a

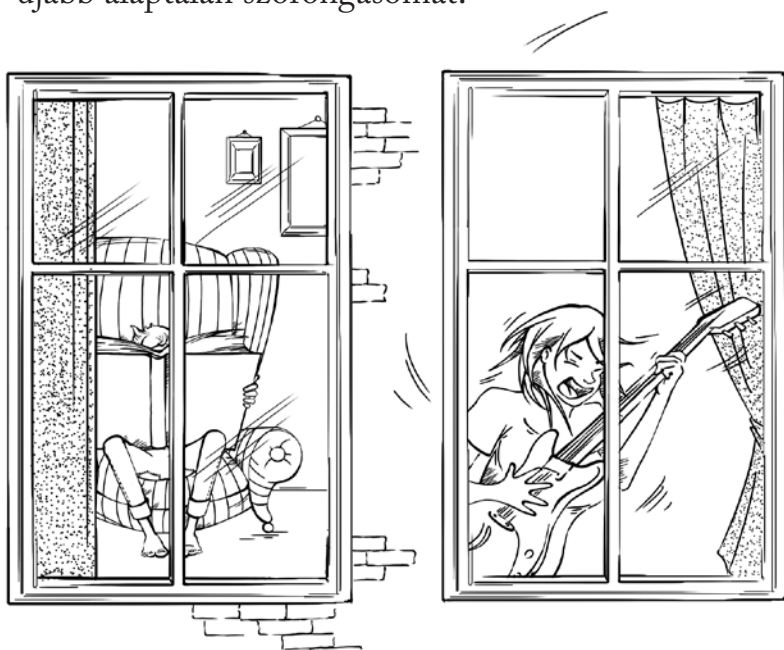
dohányboltban, tekintettel a kimagasló forgalom-
növekedésre, amióta ott dolgozik.

Sima ügy lesz.

Az sokkal nagyobb probléma, hogy ma alig mer-
tem Gyöngyhöz szólni. Pedig csak dumáltunk, mint
máskor, de valahányszor mondtam valamit, rögtön azt
néztem, nem kezd-e dagadni a feje a túlnyomás miatt.

Nem kezdett.

Majd el ne felejtsem megköszönni Papinak az
újabb alaptalan szorongásomat.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Mintha nem lenne elég belőlük.

Ha minden jól megy, egy nap talán majd rólam nevezik el ezt az új kórképet. Joghurtpánik-betegség, azaz hétköznapi nevén Goni-szindróma.

Elkezdttem olvasni a *Légy jó mindhalálígot*. Sajnos, sejtem, miért ezt kaptam Gyöngytől az álszülinapomra. Tuti azt hiszi, hogy van bennünk valami közös, mármint Nyilas Misiben és bennem.

Legnagyobb fájdalomra én is ezt hiszem. Szegény Misi is folyton parázik, és bármibe kezd, szörnyű rosszul sül el a végén.

Be kéne nézнем az iskolapszichológushoz. Hát-ha van valami jó tippje aggodás ellen. Vagy legalább meg tud győzni, hogy nincs olyan, hogy egy gyereknek egyszer csak felfúvódik a feje, mint a napon felejtett dobozos joghurt.

Tök jó lenne, ha valaki kitörölné a fejemből ezt a képet.

Roszbabb vagyok, mint a Nyilas Misi. És ez tényleg nem semmi.